

Sygn. akt: I C 314/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ilona Motylewska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Ostrzeszowie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 314/17

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 25 października 2017r.

Powód (...) z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko A. G. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 6239,90 złotych wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że pozwany nie uregulował zobowiązań wynikających z zawartej przez niego zC. A. umowy bankowej. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji.

Pozwany A. G. pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 §

2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. w sprawie III CRN 30/72, LEX 7094). Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r. w sprawie I CKU 85/98).

Jedynym dowodem mającym potwierdzić istnienie zobowiązania pozwanego był wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 5 maja 2017r. (k. 9). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego po zmianie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych nie ma mocy dowodowej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Należy go, więc traktować jako sporządzony przez powoda dokument prywatny, który w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego dowodu dla stwierdzenia istnienia zobowiązania w nim wymienionego.

Poza wyżej wskazanym dokumentem prywatnym powód nie przedłożył jakichkolwiek innych dowodów na potwierdzenie istnienia zobowiązania po stronie pozwanej. W takiej sytuacji Sąd nie może bezkrytycznie przyjąć twierdzeń powoda, tym bardziej, że to na nim zgodnie z art. 6 kc spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym wobec powstałych wątpliwości co do okoliczności faktycznych Sąd w wyroku zaocznym orzekł o oddaleniu powództwa.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka